

VILÁGADAPTER

Kétezer-kettő esős tavaszán,
több mint tíz éve ennek,
a Charing Cross megállónál a Bootsban
láttam egy fehér, apró világadaptert.
Nyolc és fél fontot kértek érte. A kosárba raktam,
aztán mégiscsak visszavittem, mert a pénztárig érve
átszámoltam az árát, és sokalltam.
Helyette vásároltam egy színes,
arannyal átszőtt, könnyű sálát.

Hová foszlott már az a sál? Aranyszín szálait
viszi a szél, mint cigaretták zárszalagját,
nem hordja senki többé, ott maradt
egy poggyásztartón, vagy kabát
alá akasztva, idegen fogason veszett el.
Jól látszik így utólag, tévedés volt
a Charing Crosson, ott, a Bootsban
azt a fehér kis, kézre álló
világadaptert visszatennem.

Mi az a nyolc és fél font, édes Istenem!
Földrészenként csak egy font, hét penny,
ennyiért áramlana szelídítve
át a világ az elmés szerkezet
huzalain. Mindig utólag
tudni biztosan, mi lett volna a jó,
mintha ismeretlen városban távolodna
az ember egyre saját lelkétől, összehajtott
térképpel, nyakában színes sállal.

A világ közben áramlik észrevétlen
át a testen, bármikor zárlatot,
túlfeszültséget keltve, nem beszélve
ingadozásról, hevülésről.

Egyetlen rossz döntés, legyőzött
kísértés, fejben átszámolt pillanat,
és évek telnek rögtön el. Mikor újra
eljutottam Londonba, tévedésem helyére,
már nem volt ott a bolt.

Vagy csak én nem találtam?
Megnéztem minden kirakatot.
Színes sál persze bárhol kapható,
utcai árusok forgóállványain
száz ugyanolyat is láttam azóta,
de azt hiába kérdezem
a reptereken és állomásokon, hogy
nincs-e véletlen világadapterük:
amit kínálnak, soha nem olyan.

Figyelem a jövés-menést,
hamvas, barázdált, vagy épp kortalan arcokat,
és sejteni vélem, hogy az utazók közt
ki az, akinek van: ki tudja
bármikor konvertálni a világot, gépeit
ismeretlen szívek lüktetésére kötni, aztán
csomagolni, feltekerni a kábelt
anélkül, hogy megtörne, vinni tokban
azt a jó kis világadaptert.

Lehetne persze ennyi év
elteltével gondolni arra is, hogy
kölcönbe bármikor adnak a szállodákban,
hogy az ember nincs úton többnyire,
hogy nem kell folyton annyiféle gép,
hogy legközelebb az elsőt megveszem,
hogy az se baj, ha nem adnak tokot,
hogy sose késő venni egy adaptert,
hogy fiatal voltam, és jól állt az a sál.

KAMERA

Százával huppannak a szalagra
a frissen világra kelt csibék. A gép
egyenletes tempóban továbbítja őket
a tölcsérek felé, melyeken át
életük végleges, lámpákkal temperált,
alul rácsozott rekeszeibe érnek.

Az időközben elhullottakat
egy fémcuklójú, sok ujjú, fúrge kéz
kiemeli. Belőlük lesz húsliszt.
Rögtön lecsap, ha fekvő testet észlel.
Köröz a szalag felett, mint héja,
vagy mint sors, e nap formájú árnyék.

A torlódó, tollas sorban, épp a tölcsér
elé érve felnéz a pislogó tömegből
egy borzas testű lény. Egyenesen az Isten,
a tágas űr sarkából néző vak tekintet
sugarába emelve csőrös arcát.
Aztán a tölcsér máris elnyeli.

Mintha teremtményét kérdezte volna: lesz-e célja,
van-e értelme ennek, vár-e ott a mélység
túloldalán egy fészek, vagy új szalag.
Ám a két szem nem látta egymást. Azt se tudni,
hogyan a távoli, figyelő gömb csak félrefordult és vissza,
vagy lassú nemet intett ezüst bolygófejevel.